

Stellingen ter verkrijging van den graad van doctor in het Romeinsch en hedendaagsch recht

<https://hdl.handle.net/1874/267307>

STELLINGEN

TER VERKRIJGING VAN DEN GRAAD VAN

DOCTOR IN HET ROMEINSCH EN HEDENDAAGSCH RECHT

AAN

DE HOOGESCHOOL TE UTRECHT.

NA MACHTIGING VAN

DEN RECTOR MAGNIFICUS

Dr. J. J. VAN OOSTERZEE,

Gewoon Hoogleraar in de Godgeleerdheid,

MET TOESTEMMING VAN DEN ACADEMISCHEN SENAAAT,

EN

VOLGENS BESLUIT DER RECHTSGELEERDE FACULTEIT

TE VERDEDIGEN

op Vrijdag 26 Juni 1868, des voormiddags te 10 uren,

DOOR

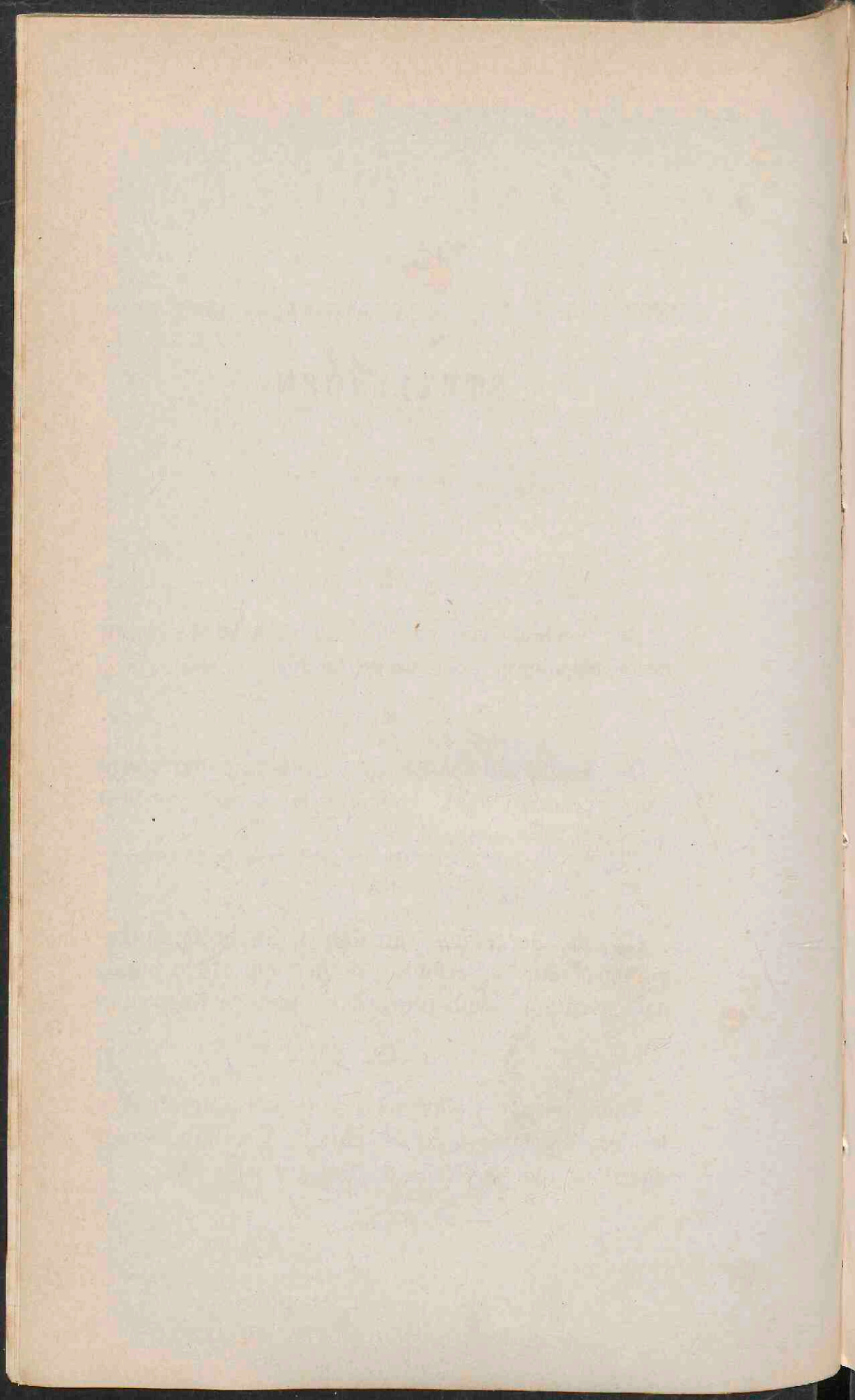
FREDERIK JUSTUS JOHANNES LODEWIJK DE VEER,

GEBOREN TE BATAVIA.

UTRECHT,
J. DE KRUYFF.

1868.

STELLINGEN.

I.

Het verbod van vervreemding sluit de eigendomsverkrijging door verjaring uit.

II.

De pupil, die zonder auctoritas van den voogd eene roerende zaak verkoopt en levert, verliest het bezit dier zaak.

III.

Hij, die de erfenis van den vader heeft aangenomen, kan de erfenis van den onterfden pupil, aan wien hij gesubstitueerd is, niet verwerpen.

IV.

Eene vrouw, welke gehuwd is met eenen Nederlander, die later deze hoedanigheid verliest, houdt daardoor niet op Nederlandsche te zijn.

V.

Een natuurlijk kind, door beide ouders erkend, doch waarvan slechts één hier gevestigd of Nederlander is, kan tot verkrijging van het Nederlandschap alleen gebruik maken van art. 5 n°. 3 B. W.

VI.

Ten onrechte beweert Prof. DIEPHUIS, dat de wettelijke woonplaats van den minderjarige bij zijne meerderjarigwording niet van rechtswege ophoudt.

VII.

De man der hertrouwde en in de voogdij bevestigde moeder, volgens art. 406 B. W. medevoogd, is als zoodanig verplicht hypotheek te stellen.

VIII.

De toepassing van art. 236 B. W. komt eerst te pas bij het overlijden van den hertrouwden echtgenoot.

IX.

De opsteller wordt geen eigenaar der gebouwen.

X.

De hereditatis petitio mag volgens ons recht

niet ingesteld worden tot het terugvorderen van eene enkele roerende zaak.

XI

Af- en overschrijving op de Grootboeken der Nationale Schuld brengt geen schuldvernieuwing mede.

XII.

Art. 2030 B. W. blijft ook dan van toepassing, wanneer de nieuwe wet onverjaarbaarheid mocht invoeren.

XIII.

Bij dading in Handelszaken kan het getuigenbewijs niet worden toegelaten.

XIV.

Art 426 W. v. K. is aldus op te vatten: dat de huur van den schepeling, die uithoofde van ziekte, gedurende de reis of in dienst van het schip gekomen, eerst na de terugkomst van dien bodem in het vaderland wederkeert, betaald moet worden tot den dag zijner terugkomst.

XV.

Ten onrechte heeft de Hooge Raad bij Arrest van 26 Nov. 1841 (Weekbl. n°. 249) aangenomen, dat de ontvanger eener lading verplicht is tot be-

taling van overligdagen, ook dan, wanneer alleen in de chertepartij en niet in het cognoscement bedingen daaromtrent zijn gemaakt.

XVI.

De vreemdeling, die gedagvaard was in eersten, aanleg, behoeft, wanneer hij in hooger beroep komt, geen cautio judicatum solvi te stellen.

XVII.

De regel »l'interlocutoire ne lie pas le juge» geldt ook in ons recht.

XVIII.

Onjuist is het gevoelen, door MR. A. DE PINTO voorgestaan, dat bij eene procedure in kort geding de bijstand van eenen procureur vereischt wordt.

XIX.

Te recht heeft de Hooge Raad bij Arrest van 20 Junij 1843 beslist, dat onder aanbrengrers, voorkomende in n°. 4 van art. 188 Wetb. van Strafv., moeten gerekend worden allen die ongehouden, onbeëdigd, en zonder door hunne ambtsbetrekking daartoe verplicht te zijn, van een misdrijf aangifte doen alleen om geldelijk voordeel.

XX.

De woorden »behoudens het vereischte toezicht»

in art. 161 Wetb. van Strafv. verdienen afkeuring.

XXI.

Het aanmerkelijk verschil in rechten in art. 185 Wetb. van Strafv. aan de beschuldiging en aan de verdediging toegekend, is in strijd met den regel »non debet actori licere, quod reo non permittitur.»

XXII.

Geheel juist en in overeenstemming met art. 162 Grw. is bij de nieuwe wet op de rechterlijke organisatie van 31 Mei 1861 (Staatsbl. n°. 49) in art. 80 al. 2. bepaald, dat ook de vonnissen van den militairen rechter onderworpen zullen zijn aan cassatie.

XXIII.

Het beginsel van het reglement van krijgstucht van 26 Junij 1799, dat militairen alleen ter zake van militaire delicten aan de militaire jurisdictie onderworpen zijn, verdient de voorkeur boven dat van ons tegenwoordig militair Strafwetboek.

XXIV.

Art. 17 van het Crim. Wetboek van het krijgsvolk te lande is in strijd met de hoofdbeginselen van strafrecht.

XXV.

De regel »Optima lex quae minimum relinquit arbitrio judicis” is meer dan eens miskend bij de zamenstelling van het Crim. Wetboek van het krijgsvolk te lande.

XXVI.

Het ware wenschelijk geweest, dat men in de Wet van 28 Julij 1850 (Staatsbl. n°. 49) het beginsel had gevolgd in de wetgeving van Oostenrijk en Pruisen opgenomen, dat de minderjarige kinderen in de naturalisatieakte van den vader begrepen worden.

XXVII.

De verbeteringen, in ons kiesstelsel door Mr. J. B. Baron van Hugenpoth tot den Berenclauw in zijn »Inleiding tot waarheid in Staatsbeleid” (Praktische Wenschen, bl. 114 en volg.) aangewezen, komen mij aanbevelenswaard voor.

XXVIII.

Te recht heeft de heer THORBECKE bij de discussiën over het koloniaal batig slot van 1857 in de Zitting van 24 Nov. 1859 (Hand. 1859—60) het volgende gezegd over de noodzakelijkheid van een meer zelfstandig koloniaal Regeringsbeleid:

»Moet de Goeverneur-generaal niet anders zijn dan een figurant, een pop waarvan iedere bewe-

ging getrokken wordt in de bureaux van den minister van Koloniën? Men vraagt dikwerf en te recht van groote dingen, welke de generaal van den Bosch in de Oost heeft tot stand gebracht, ware dat mogelijk geweest, wanneer toen een dergelijk systeem had geheerscht?

De Goeverneur-generaal moet hoog in gezag zijn, tegenover de ambtenaren der koloniale dienst, tegenover de Europesche en Inlandsche bevolking.— Is dat denkbaar, wanneer iedere bijzonderheid van bestuur eerst moet komen in de ministeriële bureaux aan het Plein, wanneer men weet, dat geenerlei beslissing door den Goeverneur-generaal zelfstandig kan worden genomen; dat voor elke zaak eerst de orders van hier moeten worden ingewacht?

Zonder zelfstandigheid geen kracht.”

XXIX.

Eene te lage bezoldiging der ambtenaren werkt zeer nadeelig voor den Staat zelve.

XXX.

Ik deel geenszins de meening, door sommigen voorgestaan, dat onze arbeidende klasse nog onvatbaar is voor verbetering van haar lot door arbeidersvereenigingen (coöperatie).

XXXI.

De grondslagen, op welke hier te lande in 1846

het pensioenfonds voor burgerlijke ambtenaren aangelegd is, maken de woorden van Art. 1 der Wet van 9 Mei 1846 »Ten laste van den Staat wordt pensioen verleend aan de burgerlijke ambtenaren», tot eene onwaarheid.

XXXII.

Te recht zegt Mr. J. DE BOSCH KEMPER in zijne Handleiding tot de kennis van het Nederlandsche Staatsrecht en Saatsbestuur:

»Nergens meer dan in de koloniale politiek zijn absolute theoriën gevaarlijk, en is zaakkennis noodig.

De grondige Staathuishoudkundige beginselen vorderen niet, dat eenige algemeene uitspraken, die in Europa, als axiomata door velen worden aangenomen, in Indië worden toegepast, maar dat met strenge en onpartijdige waarheidsliefde, die echte kenmerken der Staathuishoudkundige wetenschap, worde nagevorsch, wat het produktief vermogen in het voordeel van moederland en koloniën het meest kan verhoogen.»
